

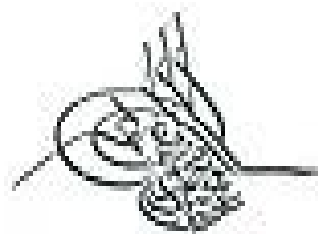
CHARLOTTE OCH GULDMYNTET

- en alldeles sann saga för barn och vuxna

av C-J Charpentier (som är Charlottes farfar)

Det var en gång en rättvis och god *sultan* som hette Abd ül-Mecid, och som levde för mer än hundrafemtio år sedan, och med honom börjar den här sagan om guldmyntet.

Sultan betyder ungefär kung.

Här ser du guldmyntet, sultanen och sultanens sigill.

Staden Confignon ligger i Schweiz, och där bor en flicka som heter Charlotte. Hon är tio år gammal, och talar både franska och svenska.

En dag mitt i sommaren tog Charlotte och hennes pappa bilen och körde till Sverige, för att hälsa på Charlottes farfar.

Charlotte och farfar pratade om Pippi Långstrump, och då frågade farfar om Charlotte kom ihåg vad Pippi hade under sängen.

- En kappsäck med guldpengar, svarade Charlotte.
- Alldeles riktigt! sa farfar och gav Charlotte ett *pyttelitet* kuvert.

I kuvertet låg ett guldmynt från den tid när sultan Abd ül-Mecid regerade, och farfar berättade att han köpt det i Turkiet för fyrtiofem år sedan. Sedan pustade farfar för han hade ont i höften och åt medicin.

Några dagar senare städade Charlottes pappa bilen, och därefter packade de och började köra hem till Conignon.

Nästa kväll ringde Charlottes pappa till farfar.

Charlottes pappa var bekymrad. Han hade av misstag städat bort det pyttelilla kuvertet, och slängt det i soptunnan tillsammans med en massa skräp.

Farfar blev naturligtvis först ledsen men sedan gick han och hämtade sin kompis Daniel, som bodde i grannhuset.

Farfar och Daniel vände upp-och-ner på soptunnan och började leta bland plastpåsar och matrester. Allt luktade URK i värmen och de blev kletiga om händerna. Men guldmyntet gick inte att hitta.

Just som de skulle ge upp började farfar att krasa bland det skräp som legat på tunnans botten, och där låg guldmyntet i sitt pyttelilla kuvert!

Hurra, sa farfar och lovade att skicka guldpengen till Conignon. Så att Charlotte skulle kunna ha den som ett smycke - i en kedja runt halsen. Eller i sin låda med jättehemma hemligheter.

Alla tre blev lika glada: Charlotte, hennes pappa och hennes farfar.

Att sultanen hade trettiosju barn, av vilka fem pojkar också blev sultaner, är en annan historia. Liksom att en av sultanens bröder - som också hette Abd ül-Mecid - flydde till Paris, där han bodde i ett hus nära farfars onkel.

Av denna saga kan vi lära oss att man ska titta efter noga innan man slänger saker. För det kan ju ligga ett guldmynt i skräpet.